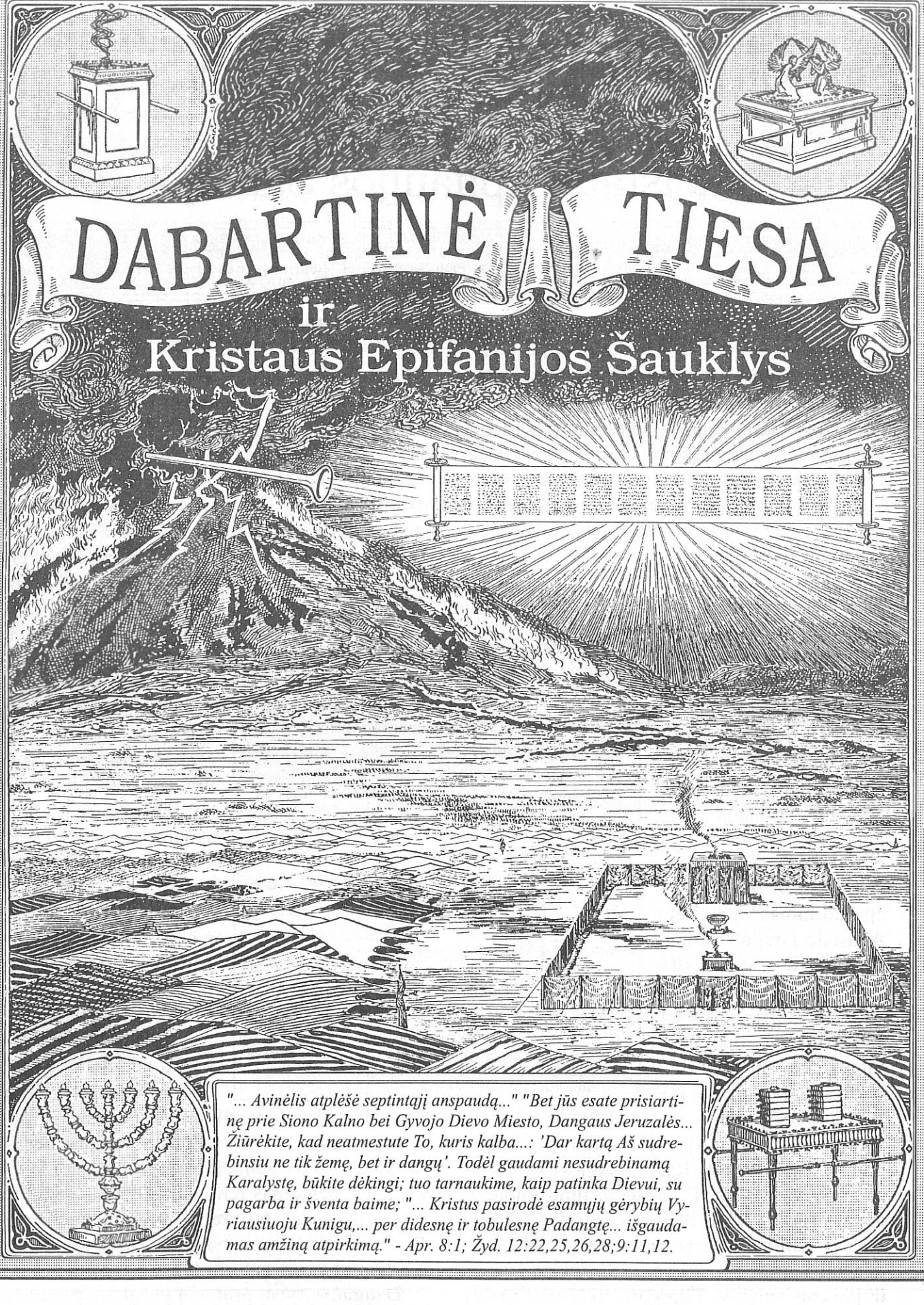

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

"... Avinėlis atplėšė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

(ISSN: 0032-7700)

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

KUO SKIRIASI TIKĖJIMAS NUO LENGVATIKYSTĖS?

TARP tikėjimo ir lengvatikystės yra didžiulis skirtumas. Kartais Dievo vaikai nesistengia atskirti tų dviejų būdo bruožų, todėl lengvatikystė paremta pagrindinės doktrinos klaida. Lengvatikystė atrodo kaip nepaprastas ir stebuklingas tikėjimas. Ne kartą įsitikinome, kad kai kurie dažnai yra perdėtai aukštinami, kaip pasiekusieji nepaprastų pasiekimų tikėjime, o kiti, kurių veiksmai daugiau logiški, apmąstyti, kurių tikėjimas siekia giliau, gyvenimo realumo, tai broliai juos daug mažiau vertina, nors be abejonės, Dievas juos vertina daug aukščiau.

Tikėjimas gali būti apibūdinamas kaip įvertinimas protu ir pasitikėjimas širdimi tam tikrais dalykais ar dalyku. Šis apibūdinimas paremtas Apaštalo Povilo žodžiais: "O tikėjimas yra pasitikėjimas dalykais, kuriuos viliasi (širdimi), įsitikinimas dalykais, kurių neregį (protinis įvertinimas), Žyd 11:1,

*[A.J.]. Čia Apaštalas Povilas tyrinėja tikėjimo vystymosi raidą atvirkštine tvarka. Taip dažnai būna ir kitose Švento Rašto vietose. Pvz. 1 Petro 5:10; Rom 8:30,31. Pagal tikėjimo apibrėžimą pasireiškia du jo elementai: pirmas, tai *protinis įvertinimas*, kuris pasireiškia veikiant intelektui, antras - *pasitikėjimas širdimi*, tai valios ir jausmų vaisius. Tikrajam tikėjimui neturi trūkti nei vieno iš šių elementų. Protinis įvertinimas turi pasireikšti kaip pagrindas, o pasi-*

tikėjimas širdimi, kaip tolimesnė statyba ant to pamato. Abu yra būtini namo statybai.

Tuo tarpu lengvatikystė pasireiškia kitaip, kai viskas priimama be sveiko apmąstymo, kai nepateikiama jokių įrodymų. Lengvatikystė skatina daryti greitas išvadas, neištyrus tinkamai reikalo. Tuo būdu sukuriama galimybė išankstiniam nusistatymui ir neišmintingam el-

gesiui. Pagonys yra lengvatikiai, turi aklą išankstinį nusistatymą ir prietaringumą. Krikščionys taip pat dažnai klysta, darydami išvadas, kurios atrodo paremtos įrodymais, bet yra vien tik nuomonė (bendra opinija), klausdami vien tik to, kas ką pasakė, arba remiasi tariamais įrodymais, kurie ne iš pilnai patikimo šaltinio. Todėl daugelis įsivaizduoja, jog turi tikėjimą, o iš tikrųjų tai yra lengvatikystė.

Lengvatikystei pakanka nedidelio kiekio informacijos, tuo tarpu

kai kalbame apie tikėjimą, būtina tiksli informacija. Lengvatikystė paprastai remiasi bendra riboto proto opinija (viešąja nuomone), o tikėjimas išugdomas remiantis Dievo Žodžiu ir Jo pažadais, nes tai yra paliudijimas neriboto Dievo. Lengvatikystė remiasi menku pagrindu, tuo tarpu tikėjimas tikru tvirtu pagrindu.

Dauguma mūsų protėvių per daug pasitikėjo žmonėmis. Ir tai, ką jie laikė tikėjimu, paprasčiausiai buvo lengvatikystė. Maitinosi tam-

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"		
1Petro 1:12 [J.J.S.]		
I Dalis 1996,	BALANDIS-BIRŽELIS	Nr. 2.
(m.e. 1996 - nuo Adomo 6124)		
TURINYS		
Kuo skiriasi tikėjimas nuo lengvatikystės?	18	
Lengvatikystei trūksta tikro pagrindo	19	
Keletas, vertų dėmesio, tikėjimo pavyzdžių	20	
"Jei mes patys save tyrinėtume, tai nebūtume teisiami"	21	
Teisimas: tinkamas ir netinkamas	23	
Dėl savo sveikatos pasitikėkime Dievu	24	
Pastoriaus Povilo S.L.Johnson'o biografija	25	
Pasiruošimas ganytojiškai veiklai	27	
Suranda Tiesą	28	
Atsakymai į klausimus	30	
Įvairių organizacijų paslaugos	30	
Biblijinė Bažnyčios tvarka	31	
Apaštalo Povilo troškimas	32	
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĖZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.]		

siųjų amžių tikėjimais, ir juo absurdiškesnes pažiūras jiems siūlė, tuo labiau buvo įsitikinę, jog turi gilų tikėjimą. Bet jiems reikėjo paklausti, kur yra įrodymas? Kur Dievas paliudijo apie tokius dalykus? Žmonės, kurie ėmė ginti tikėjimus, kuriuose yra daugybė klaidų, kurias Romos Katalikai pasiskolino iš pagoniškų religijų, garsiai protestavo savo lengvatikystėje prieš protingą tikėjimą, juos įvardinant kaip ereziją, ir net deginant ant laužų tikrus tikinčiuosius. Iš to turėtume pasimokyti, kad tikėti turime tik tuo, apie ką Viešpats mus užtikrino savo Žodyje, o tai reiškia, kad turime būti ypač atsargūs, kad patikėtume švariu Dievo Žodžiu, atsijojant klaidingus aiškinimus ir prierašus.

Lengvatikystė tikrai apvils, kai ateis išbandymo laikas. **“Kaip jūs tikite, taip teįvyksta jums!”** (Mt 9:29, [A.J.]). Tai Viešpaties Žodis. Kiekviena tikėjimo apraška remiasi kuo nors realiu, apčiuopiamu, kad galima būtų tikėti. Yra protu apčiuopiamas tikėjimas ir fizinis ar išoriniai apčiuopiamas tikėjimas. Tikroji išmintis nori abiejų patvirtinimų, kad galėtų išugdyti tikėjimą. **“Viešpats atidengs Savo paslaptį tiems, kurie Jo bijosi (garbina), kartu apreiškdamas jiems Savo Sandorą”** (Ps 25:14, [A.V.]). Tie, kurie taip elgiasi, ugdo savo tikėjimą, išsaugodami kaskart vis didesnę paklusnumą.

Tikėjimas ir paklusnumas yra kaip mūsų dvi kojos. Einant, pirmiausiai vieną tiesiamę į priekį, o vėliau kitą, o po to vėl pirmą koją. Panašiai yra, kai ugdomasi tikėjime ir paklusnume, jeigu pastoviai tuo būdu elgiamės, **“nes gyvename (vaikštome)^{1*} tikėjimu, o ne regėjimu”** (2Kor 5:7, [A.J.]). Tačiau turime ir gerai apčiuopiamus įrodymus mūsų kelionės į Karalystę metu. Be visų kitų įrodymų tikrasis krikščionis turi asmeninio išbandymo įrodymą - Dangiško Tėvo meilės ir globos nepaneigiamą įrodymą. Viešpats pasakė: **“Argi ne du žvirbliai parduodami už skatiką? Ir nė vienas iš jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo valios. Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių”** (Mt 10:29,31, [K.B.]). Žengiant siauruoju taku Dievo vaikas kas kart suvokia vis platesnę ir gilesnę šių Viešpaties žodžių prasmę.

Vertėjo pastabos

^{1*} - Originalo kalba περιπατοῦμεν (περιπατέω [Peripateō]) - vaikščioti (Mt 9:5; 11:5; 15:31. Mr 2:9. Lk 7:22; 11:44; 20:46; 24:17. Jn 5:8,11,12; 7:1; 8:12; 11:9,10; 12:35. Apd 3:6,12. 1Jn 1:6,7. Apr 9:20; 16:15; 21:24 it t.t.), laikytis (Mr 7:5; Apd 21:21 ir t.t.), elgtis (Rom 8:4; 13:13; Gal 5:16; Eph 2:10; 4:1,17; 5:2,8,15; 1Jn 2:6; 2Jn 6 ir t.t.), gyventi (Rom 6:4; 2Kor 10:3; 3Jn 4 ir t.t.).

Tie, kurie ištikrųjų pažįsta Dievą per Jo Žodį, Dvasią ir Apvaizdos tvarką, įsitikina, kad kiekvienais metais jų pažinimas didėja, tai protinis įvertinimas ir pasitikėjimas širdimi Dievu ir Kristumi, kaip asmenybėmis, jų charakteriu, planu ir veiksmu. Jų tikėjimas vis giliau išsiskaidina, o kiekvienas Dievo pažadas jiems yra taip ir Amen Jėzuje Kristuje. Jie žino, kad tai, ką Jis pažadėjo, galės ir įvykdyti. Todėl pasitikėdami Juo, kuria įvairius planus, gyvena bei dirba su viltimi. Toks tikėjimas yra tikras tikėjimas. Jis tikras nuo pat pradžios, tačiau brendo ir stiprėjo per tuos slenkančius metus turimų įrodymų dėka. Toks tikėjimas nėra tik išsigalvojimas, išivaizdavimas arba spėjimas, nes turi išmintingą ir logišką pagrindą. Tie, kurie jį turi įsitikino, kad padarė geras ir logiškas išvadas, nes rėmėsi neklaidingu Dievo Žodžiu ir Jo nepaneigiamais pažadais ir todėl pilnai jiems tiki.

LENGVATIKYSTEI TRŪKSTA TIKRO PAGRINDO

Lengvatikystė, skirtingai nuo tikėjimo, neturi reikiamo pagrindo, taip pat ir išvados, kurio mis remiamasi, nėra logiško mąstymo išdava. Lengvatikystė tiesiogiai prieštarauja tikram tikėjimui, todėl kiekvienas uolus Dievo vaikas tepasistengia jos vengti. Turime taip formuoti mūsų teiginius, kad tikras ir laisvas nuo lengvatikystės mūsų tikėjimas galėtų būti visų pastebimas. Dažnai girdime tokius pasakymus, kaip pvz.: “Viešpats man tai pasakė”, arba: “Viešpats parodė man tą, ar kitką”. Arba: “Šventoji Dvasia pamokė mane, arba parodė man tai”. Tai pavyzdžiai, kada trūksta rūpestingumo, apie ką jau kalbėjome. Rezultatai dažnai parodė, kad ne Viešpats mums kalbėjo, o mūsų kūniško proto ir širdies troškimai prabilo į mus.

Atidesnis krikščionis, kuris turi tikrą tikėjimą ir yra rūpestingai išmokytas Dievo Žodžio nurodymų, tuojau pat pastebės, kad tas, tariamai nuo Viešpaties ar Šventosios Dvasios mokslas yra pagrindinė ir pavojinga klaida, kuri skelbiama tokiu būdu ją paženklinant klaidingu dieviškumo antspaudu. Taip antspauduojamos ir platinamos klaidos, darant tai inteligentiškai, bet turint klaidinimo tikslą, tai bus sąmoninga kova prieš Tiesą ir galima įvertinti kaip nusikaltimą prieš Dievą. Tačiau daug gerų žmonių taip elgiasi visai to nesuprasdami. Norime įspėti tuos, kurie taip elgiasi ir priminti jiems, kad tame būtų daugiau atsargūs.

Mes sau netvirtiname, kad tai Viešpats parodė vieną ar kitą doktrinos elementą, arba parodė kaip elgtis, jeigu negalime tiesiog nurodyti į Dievo paliudijimą, kuris pasitarnautų mums įrodymu, kad mūsų ir mūsų prietelių tikėjimas būtų paremtas ne puolusios žmonijos abejotina šviesa, bet remtusi tikru paliudijimu, jėgos šviesa, paliudijant pačiam Dievui (1Kor 2:5; Rom 3:4; Iz 8:20). Viešpats aiškiai priminė tiems, kurie lengvabūdiškai kartoja: "Taip sako Viešpats", o kartoja tam, kad jų asmeniškai prašimanymai ir opinija (visuotina nuomonė) turėtų "svorį" ir vertę (Ez 22:28, [K.B.]). Būkime atsargūs, kad neaptemdyti Dievo patarimų neprotingais žodžiais (Job 38:2, [K.B.]). **"Tegul niekas neapgauna jūsų tuščiais plepalais; už tokius dalykus Dievo rūstybė ištinka neklusnumo vaikus"** (Ef 5:6, [K.B.]).

Tikras tikėjimas nesudarytas iš aklos lengvatikystės, įmantrių prielaidų apie Dievo teikiamą globą, bet iš ramaus pasitikėjimo Jo neapsakomai brangiais ir didingais pažadais. Toks pasitikėjimas Dievu, ištikimiesiems leidžia pasipriešinti pasaulio, kūno ir šėtono įtakoms, kurios siekia nukreipti mūsų dėmesį. Tikras tikėjimas atidžiai seka tikėjimo ir paklusnumo principus, nurodytus mums Jo Žodyje. Tie, kurie nesugebės pasiekti tokio pasitikėjimo Dievu, ar tai būtų dėl nežinojimo, ar dėl puolusio proto stovio, bus tokiaime stovyje, kuris jiems neleis pasinaudoti palaimomis, kurios skirtos Evangelijos amžiui - tikėjimo amžiui. Tačiau tai nesutrukdys jiems gauti pažadėtas palaimas ateinančiame - Tūkstantmetiniame amžiuje, kada Abraomo palikuonys, išrinkti Evangelijos amžiuje (Apd 15:14), laimins visas žemės tautas (Iš 12:3; Gal 3:8,16,29). Evangelijos amžiaus pakvietimas taikomas tiems, kurie ne tik nori, bet ir žengs tikėjimu, o ne regėjimu, ir kiekvienas, kuris nemoka arba nenori žengti tuo būdu, dabar negali eiti su Dievu, nes **"Be tikėjimo negalima Jam patikti"** (Žyd 11:6, [A.J.]) **"Ir ta yra pergalė, kuri nugalį pasaulį: mūsų tikėjimas"** (1Jn 5:4, [A.J.]).

KELETAS, VERTŲ DĖMESIO, TIKĖJIMO PAVYZDŽIŲ

Visai nesunku parodyti tikėjimą Dievu ir bet kuriuo nors iš visų Jo pažadų, jeigu susipažinsime su Jo puikiu charakteriu. Mūsų tikėjimas turi būti toks tvirtas ir nepajudinamas, lygiai kaip esame tikri, jog rytoj taip pat užtekės saulė. Praeityje buvo nemažai sektinų pavyzdžių,

apie kuriuos kalba Apaštalas Povilas (Žyd 11), primindamas apie tokias asmenybes, kaip Abelis, Enochas, Nojus, Abraomas, Izaokas, Jokūbas, Juozapas, Mozė, Jozuė, Gedeonas, Barakas, Samsonas, Jafte, Samuelis, Dovydas bei pranašai, kurie tikėdami Dievo pažadais ir Jo vadovavimu, nugalėdavo karalystes, užčiaupdavo liūtų nasrus, užgęsindavo ugnies karštį, pažadindavo mirusius gyvenimui, nes turėjo viltingą geresnio prisikėlimo, gyveno pilnai išsižadėdami, buvo persekiojami, gyvenimą pabaigdavo negarbinga mirtimi, bet išlaikydavo tikėjimą Dievo pažadu tuo užsitikrindami, kad tinkamu laiku gaus apdovanojimą už jų lojalumą Jam ir Jo aukštiems Tiesos ir Teisingumo principams.

Kada Dievas paliudijo Nojui, jog užeis Tvanas ir liepė pastatyti Arką, tai Nojus išmintingai pasiėlgė, pastatydamas Arką ir įspėdamas žmones, nors Tvanas ir ženklai, nurodantys, kad jis tikrai įvyks, vėlavo 120 metų. Kada Dievas pasakė Abraomui, kad aukotų savo sūnų, išmintingai pasiėlgė Abraomas, paklusdamas ir Pažado įvykdymą, kuris buvo susietas su jo sūnum, paliko Dievui. Kada Lotui Dievas liepė palikti Sodomos miestą, išmintingai Lotas pasiėlgė skubiai išeidamas, nors rytas buvo neapsakomai gražus. Tai buvo sektini, paprasto, vaikiško ir absoliutaus tikėjimo veiksmai. Tačiau atkreipkime dėmesį, kad kiekvienu Biblijos nurodomo tikėjimo atveju, tas tikėjimas turėjo gerą pamatą, buvo Dievo patarimu gerai suderintas su Tiesos ir Teisingumo principais, tai nebuvo aklas sekimas neišmintingais įsivaizdavimais ar miglotom nuojautom. Koks neišmintingas žmogus būtų Nojus, statydamas Arką 120 metų ir įspėdamas žmones, jeigu remtųsi tik įsivaizdavimu, jog ateis Tvanas. Kokios sunkios bausmės būtų vertas Abraomas, aukojantis savo sūnų ant aukuro, jeigu vien tik įsivaizduotų sau, jog Dievas to nori, kad taip padarytų! Koks neišmintingas būtų Lotas, bėgdamas iš Sodomos tą gražų rytą, ir liudydamas, kad miestas bus sunaikintas, jeigu neturėtų apie tai tikros informacijos!

Kiekvienu atveju, kai Dievas iškeldavo nepaprastus reikalavimus, duodavo aiškius savo valios įrodymus. Darydavo tai per angelus, per regėjimą ar dėmesio vertus įvykius, įvairiais būdais, tačiau dabar jie nebūtini, nes Šventas Raštas - Senasis ir Naujasis Testamentai, yra tobulas tikėjimo vadovas (2Tim 3:15-17; 2Pt 1:19). Dėl to anksčiau minėti nepaprasti reika-

lavimai dabar nenaudojami. Tuose aprašytuose kentėjimo ir kančios atvejuose Tiesos ir Teisingumo principais Dievo valia buvo aiškiai parodyta. Tuose atsitikimuose turi visi pastebėti, ypač tie, kurie mano, jog turi stebuklingą tikėjimą Dievu, tuo tarpu atvirkščiai, reikia stebėtis tuo, kaip jie sugeba tikėti į tiek daug mažai paremtų dalykų, ir dažnai tiki tuo, kas iš tikrųjų yra visai kas kita!

Daugelis nepaklūsta ir nestudijuoja Dievo Žodžio ir Dievo veikimo būdų, daro skubotas išvadas, kurios didesne dalimi dažnai būna prieštaringos Dievo Dvasios Tiesai. Taip elgiantis ir to mokant kitus, žeminama Dievo garbė, ir užtraukiama gėda Jo reikalui. Tarp tokių yra tie, kurie labai garsiai giriasi savo tikėjimu, kad jų tikėjimas labai giliai įsišaknijęs, įsitvirtinęs, bet ištikrųjų *tiki tuo, ko Dievas visai nepasakė*. O tai, ką iš tikrųjų *Jis pasakė*, jie visai neturi noro nei girdėti, nei pastebėti. Tokiais atvejais Dievas būtų daugiau pagerbtas,

jeigu jie visai nepravertų savo lūpų.

Išreikšdami savo tikėjimą Dievu, leiskime, kad Jis pamatytų mūsų pasitikėjimą. Jeigu norėtume žinoti, kaip broliai vertina mūsų tikėjimą, tai geriau būtų, kad mūsų tikėjimą pastebėtų ne pasigyrimo žodžiuose, o pamatytų ištikimybę Dievo tarnystėje. Tokiu būdu buvo išbandytas Senųjų Vertųjų tikėjimas. **“Kur tada pagrindas girtis? Jis atmetas. Kokiu Įstatymu? Darbų? Ne, tik tikėjimo Įstatymu”** (Rom 3:27, [K.B.]). Švaraus tikėjimo tikrasis charakteris yra priešingas pasigyrimui. Ir iš tikro, paklusnus, nuolankus ir ištikimas bendravimas su Dievu atmeta bet koki nemalonių nusiuteikimą pasiaukštinti. Todėl apsirenkime **“tikėjimo bei meilės šarvus** (1Tes 5:8, [K.B.]), ir būkime **“įsitvirtinę tikėjime”** (Kol 2:7,8, [K.B.]), nes **“geriau glaustis prie Viešpaties, kaip pasitikėti žmonėmis!”** (Ps 118:8, [A.J.]).

L.T.P. 1986m. Nr 369/21

“JEI MES PATYS SAVE TYRINĖTUME, TAI NEBŪTUME TEISIAMI” (1KOR 11:31,32, [Č.K.]

ŠIOJE eilutėje Apaštalas Povilas atrodo lyg sakytų, kad mes krikščionys, jeigu save ištirtume, tai yra, patyrinėtume savo elgesį stengdamiesi pasitaisyti, tai nebūtų reikalo Viešpačiui tuo rūpintis, kad mus lavintų ir sudrausmintų. Tačiau, jeigu mes patys nesirūpiname tai daryti, tai yra, ištirti ir sudrausminti save, tada Dangiškasis Tėvas turi tai padaryti, nes Jis priėmęs mus į Savo šeimą turi ir rūpintis mumis. To rūpesčio tikslas - nekenkti, nedaryti mums kokio nors nuostolio, bet auklėti, kad nepatektume Jo nemalonėn ir nebūtume pasmerkti su pasauliu. Mes tiriamo ir teisiame patys save tada, kai atkreipiame dėmesį į savo pačių elgesį, kai tikriname savo žodžius, mokydami ir lygindami juos su Dievo Žodžio principais, tai yra, su teisingumu, mielaširdingumu, meile ir tiesa.

Kristus ir Viešpats mus moko, kad, jeigu kam padarėme ką blogo, turime palikti mūsų auką prie aukuro ir pirma susiderinti su broliu. Tuo būdu taisysime save, įsipareigodami padaryti kas yra teisinga. Kai padarome ką nors blogo, tai nepakanka pasakyti: “Taip, prisipažįstu, kad padariau blogai, bet juk nei vieno nėra tobulo”. Jeigu kas nors taip sako, tai jo elgesys

nesiderina su svarstomos eilutės dvasia, kuri reikalauja, kad, jeigu mes pastebėjome jog blogai pasielgėme, tai mūsų šventa pareiga tą blogį atitaisyti kiek tai mums yra įmanoma. Jeigu tas blogis iš mūsų pusės buvo blogos mintys apie kitus, tai nėra būtina, kad mes eitume pas tą asmenį pasiaiškinti dėl to, bet privalome patys tai apsvarstyti, prisiminti aplinkybes dėl ko atėjo šios blogos mintys apie juos. Tokiu būdu svarstant ir teisiant, išpėkime save. Iš to turime pasimokyti, parodyti, kad mūsų ketinimai yra geri ir, kad mūsų širdis laisva nuo blogio.

Dievo valia, mūsų supratimu, yra tokia, kad mes teistume, ištirtume patys save. Jeigu savo “liežuviu” (neapgalvota kalba) padarėme kam skriaudą, tai tuojau pat turime eiti pas tą asmenį atsiprašyti ir pabandyti atitaisyti skriaudą. Maža to, turime skirti sau tam tikrą bausmę, kurią prisimintume. Jeigu blogio atsisteisimui (atitaisymui) prireiktų daug nuolankumo, tai būtų mums tik į gerą. Nes jeigu nenubausime savęs, tai bus įrodymas, jog mūsų širdis blogame stovyje ir tada mums bus geriau jei Viešpats Dievas siųs mums kokią griežtesnę lavinimą. Ne būtinai bausmė ateis tą pačią dieną, tą pačią savaitę ar mėnesį, bet ji tikrai ateis už kiekvieną

įvykdytą blogį. Taigi galime būti tikri, jeigu nesielsime teisingai, tai Viešpats Dievas duos mums tam tikros rūšies mėginimus, kuriais mus išbandys. Jie bus mums reikalingi, grįžtant į tinkamą stovį. Viešpats Dievas gali leisti, kad mums kas nors ką padarytų, ar kalbėtų, parodant kuo negaluojaime. Jis gali leisti, kad patektume į tam tikros rūšies kančias, kaip užsitarautą bausmę. Tikslas, dėl ko Viešpats taip darys, yra tai, kad Viešpats nenori jog būtume pasmerkti su pasauliu, jei esame nerūpestingi (apsileidę), nesvarstome savo poelgių. Ateinančiame amžiuje visi žmonės bus teisiami, bus išbandomi (Apd 17:31). Jeigu priklausytume pasauliui, tai mūsų teismas būtų vėliau, o ne dabar. Tačiau esame ne "pasaulyje", bet Dievas pakvietė mus iš pasaulio, kad taptume Naujais Kūriniais, būtume pradėti iš Šventosios Dvasios (šiuo metu apšviesti Šventosios Dvasios - vert. past.). Todėl mūsų išbandymo reikaluose gali būti taip, kaip bus su pasauliu ateityje, nes mes sutepame savo charakterio rūbą, o dėmės turi būti pašalintos. Jeigu taip iš tikrųjų yra, tai Dievas leis mus lavinti išbandymais, kad pašalinti dėmes, o jeigu pastebėjome jas, tai patys šalinkime, nes kitaip nebūsime verti dalyvauti Karalystėje. Aiškiau pasakius, jei priklausome Kristaus Bažnyčiai (arba esame žemesnės klasės Dievo vaikai - vert. past.), tai turime patirti asmeninį teismą, lavinant, pabarant bei pabaudžiant dabar, dabartiniame amžiuje. Tačiau, jeigu nebūdėsime ir neįspėsime savęs, tada Viešpats Dievas tą padarys, kad galėtume augti pamaldume.

Labai dažnai vartojami išsireiškimai: nuostata ir opinija, kaip lygiaverčiai, jeigu kalbama apie tą patį reiškinį. Opinija arba nusistatymas tuo ar kitu reikalu reiškia tą patį, ką konkretus žmogus apie tai galvoja, ar daro savo sprendimą konkrečiu reikalu. Ar jis apie tai pasako kitiems, ar tą palaiko savyje, tai jo nusistatymas, jo opinija, jo nuomonė. Taip gali būti, kad yra gerai turėti savo opiniją, savo požiūrį, savo nuomonę, bet mes manome ne visada tinka pasakyti savo požiūrį ar net padaryti savo sprendimą. Pavyzdžiui: Kai mūsų Viešpats Jėzus kalbėjo savo mokiniams sakydamas: **"Dar daug ką aš turiu jums sakyti, tačiau dabar jūs to negalite pakelti"** (Jn 16:12 [A.J.]), tai turėjo būti tam tikra priežastis, dėl ko Viešpats taip manė, kad gerai yra nepasakyti tam tikrų dalykų, taip panašiai yra ir mums. Švento Rašto išsireiškimas "teismas", kai kada pavartotas pasmerkimo reikšme. Bet Viešpats Dievas sa-

vo žmonėms uždraudė ką nors pasmerkti. Galime pasakyti, kad tam tikras elgesio būdas, tam tikri žodžiai ar veiksmai pagal mūsų nuostata, mūsų "teismą", mūsų įsitikinimą, ne visada sutampa su teisingumo principais, bet juk tai yra žmogiška. Bet jeigu koks reikalas yra tikras, tokiu atveju privalome turėti savo nuomonę, savo sprendimą, savo opiniją. Nes kuris neturi savo opinijos, savo nuomonės ir savo įsitikinimų, tas yra nepastovus savo charakteriu. Kiekvienas inteligentiškas žmogus turi turėti savo nuomonę kiekvienu reikalu, kai to prireikia. O ar jis visada gali pasakyti savo nuomonę ar sprendimą kitiems, priklauso nuo jo, kaip jis supranta reikalą.

Kita Švento Rašto eilutė aiškina: **"...Neteiskite ko nors prieš laiką"** (1Kor 4:5, [A.J.]). Tai ne apie mus, kai teisiame ar tyrinėjame savo elgesį, stengdamiesi taisytis, bet kitų teismas. Mums nepriklauso teisti kitų elgesio priežasčių ar intencijų. Negalime žmones smerkti, kaltinti, įtarti turinčių blogų ketinimų. Ir, nors kai kada mums atrodo, kad tam tikras elgesio būdas ar mokymas yra blogi, tačiau negalime pasakyti, jog tas asmuo yra sąmoningai blogas, nes mes nesugebame "skaityti" kieno nors "širdies" paslapčių. Vien tik Dievas žino iki kokio laipsnio žmogus sąmoningai nusideda ir laisvanoriškai daro blogį. Vienu atveju būna, kai tie žmonės yra suvedžioti, tamsūs ar prietaringi. Kitu atveju tam padeda aplinkybės, ir mes kitaip matome reikalą negu norėtume matyti. Tinkamu laiku bei pasitaikius progai, turime daryti viską, kas mūsų galioje, parodant jų klaidingą elgesį, o tai padarius, nebandykime jiems kenkti arba bausti už tai, kas mums atrodo yra blogis iš jų pusės. Bausmės skyrimas priklauso visuomenės institucijoms. Tik jos gali skirti kalėjimo, mirties ar kitą bausmę. Civilizuoti žmonės įsitikino, kad niekas iš žmonių tarpo negali perskaityti kas yra kito žmogaus širdyje, todėl teismas nustato įvairius bausmės laipsnius už įvairius nusikaltimus su tikslu ne blogį nugalėti, o sulaikyti nuo blogio darymo. Dėl tos priežasties piktadarius dažnai uždaro į kalėjimus keliems metams, o kai kada ir visam gyvenimui, kad juos sulaikytų nuo tolesnio blogio darymo ir, kiek tai yra įmanoma, pakeistų jų būdą. Ir net tada, kai nusikaltėliai pasmerkiami mirčiai, tai visai nereiškia, kad mirtimi atlyginamas nusikaltėlio niekšiškas elgesys, bet mirties bausmė įvykdoma tuo tikslu, kad sustabdyti blogį. Buvo išrasti įvairūs nusikaltėlių naikavimo būdai, kad jie kuo mažiau,

kiek tai įmanoma, patirtų skausmo ir kančių. Kai kurie tvirtina, kad pakariant mažiausiai reikia kentėti, kiti vėl tvirtina, kad elektros kėdė yra taip įruošta, jog srovei perėjus kūną, padaro jį bejausmiu. Iš to matome, kad įstatymų leidėjai stengiasi sulaikyti nusikaltėlius nuo blogio darymo, dėl to atima jiems laisvę arba gyvybę.

TEISIMAS: TINKAMAS IR NETINKAMAS

Pagal Šventąjį Raštą Dievo žmonėms sakoma, kad negalima teisti ta prasme, kai norime nustatyti kaltės dydį, koks slegia piktadarių. Meilė visada tikisi pasitaisymo ir nepasireiškia pykčiu, pasmerkimu, nuteisimu. Meilė visuomet stengiasi nieko blogo negalvoti apie kitą, o verčiau ieško šio asmens naudai parodyti ką nors gero, nustumiant jį slegiantį kaltinimą ar išankstinį nusistatymą. Meilė daro prielaidą, kad žmogus, kurio elgesys peiktinas, negali atskirti kas bloga, aiškiai nemato pasekmių, o gal buvo tam tikros priežastys. Kristus - mūsų Viešpats pasakė: **“Taigi iš jų vaisių juos pažinsite”** (Mt 7:20, [A.J.]). Todėl pirmiausiai savo gyvenime, mūsų brolių ir mūsų artimųjų gyvenime, turime ieškoti vaisių. Teisti turime savo elgesį, peikiant kas yra blogo. Turime pastoviai budėti, stebint savo elgesį, savo žodžius, svarstant ar jie geri ar blogi. Kasdieną aplink matome ir girdime daug dalykų, kurie negali patikti Dievui. Dėl to asmeniškai teisdami, svarstydami tuos dalykus, privalome iš to patys mokytis. Tai nereiškia, kad mes teistume tuos žmones dėl jų kalbų ar peiktino elgesio. Nes būtų labai blogai iš mūsų pusės jei juos pasmerktume Antrajai mirčiai. Tik tuomet, kai Viešpats apreiškė tokių nuosprendį ir jeigu esame Viešpaties pranešimų skelbėjais, kad jiems pranešti. Nors Viešpats Jėzus pasakė, kad geras medis veda gerą vaisių, matydami blogą kitų elgesį, turėtume prisiminti, kad nuosprendžio negalime skelbti, kadangi nežinome, kokią skirti bausmę už šį nusižengimą, o teisiant kitus, galėtume labai suklysti, skiriant jiems bausmės rūšį ir laipsnį. Šventas Raštas aiškiai mus moko, kad netrukus visiems blogą darančiams ateis teismas. Todėl, kol dar tas laikas neatėjo, neturime teisti kitų, nei mintimis, nei žodžiu. Viskas, ką mes galime daryti, tai teisti, svarstyti patį elgesį, ar jis geras, ar netinkamas. Tačiau nutarimą pasilaikyti sau, neskelbiant to kitiems, išskyrus tą atvejį, kai reikia užtarti nekaltus (Apd 23:16-22; "Mana", liepos

14 d.). Teisimui ir svarstymui yra išimtis, kai Viešpats iškelia į šviesą kas paslėpta, ir viešai praskleidžia širdžių sumanymus, keičiantis dispensacijoms (1Kor 4:5, [A.J.]). Jeigu mums reikėtų pareikšti savo nuomonę apie vieną ar kitą žmogų, tai mes turėtume labai daug vargo. Turime suprasti, kad ne mūsų reikalas teisti širdį - kito žmogaus siekius. Nes nei vienas žmogus nežino mūsų minčių, kaip ir mes negalime žinoti kito minčių.

Tačiau net ir save teisiant ar kaltinant reikia save smerkti saikingai, nes mums primena Apaštalas Povilas (1Kor 4:3,4). Jo mintis čia yra tokia, kad tik ateityje sužinosime kokie didingi yra Dievo ir Jo Teisės principai. Dabar galime per griežtai save teisti, pamirštant tą faktą, jog esame Adomo ainiai, pradėti be teisės gyventi ir nuodėmingos motinos pagimdyti (Iš 3:20; Ps 51:5, [K.B.]). Todėl, smerkiant save, galvokime, kad Dievas atsižvelgs į šias aplinkybes ir įtaką. Apaštalas Povilas primena, kad net savęs neteistume. Žmogus, kuris yra kuklios nuomonės apie save ir yra skrupulingas, lengvai pastebės savyje daug netobulumų, todėl daug kentės per griežtai smerkdamas save. Reikia, kad tokie žmonės į viską žiūrėtų realiai, kaip iš tikrųjų yra ir teistų save teisingai. Žinoma, kiekvienas teismas turi būti teisingas, nes Teisingumas yra Dievo Sosto Pagrindas, todėl turime stengtis, kad visais atvejais būtume teisingi. Dievo žmonės, kaip Nauji Kūriniai, turi stebėti savo pasiekimus ir netektis, kad žinotų kur ir kaip, kovodami su pasauliu, savo kūnu ir šėtonu, pasiekė pergalę, o kada pralaimėjo. Reikia stebėti savo puolusios prigimties silpnumą susitepimui ir stengtis apsivalyti nuo ydų. Reikia, kad naujos mintys užvaldytų visas kitas mintis, ir kad kiekviena nauja mintis paklustų Dievo valiai, kuri išreikšta per Kristų ir parodyta Jo gyvenimo pavyzdžiu.

Dievui ištikimi vaikai netrukus tikisi tapti pasaulio teisėjais (1Kor 6:2,3, [K.B.]). Todėl Dievas dabartiniu metu mūsų širdyse stengiasi išugdyti charakterį ir gyvenime reikalingus teisingumo principus. Jie jau dabar turi būti paruošti būsimam pasaulio teismo procesui. Todėl, jeigu širdies gilumoje nevertiname teisingumo principų ir su džiaugsmu jų nevykdome, niekuomet nebūsime tinkami dalyvauti Karalystėje. Net žvėrelių atžvilgiu turime būti teisingi. Kiekvienas sutvėrimas turi savo teises ir mes privalome jas jiems užtikrinti, o pasekmes palikti Dievui. Tik taip elgdamiesi, paruošime protą ir širdį šiam garbingam stoviui (pa-

reigoms), kurį Dievas numatė tiems, kurie Jį myli labiau už viską. Apdovanojimas aukštu pašaukimu niekam nebus duotas pasigailėjimo ir malonės pagrindu. Dievas parodo pasigailėjimą mūsų silpnybėms ir ydoms, kurias stengiamės nugalėti. Tačiau Jis niekam neleis turėti dalį Karalystėje, jeigu šio asmens charakteris dar netinkamas toms aukštoms pareigoms. Tie, kuriuos Dievas pripažins vertais, kad būtų bendrapaveldėtojai su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, jau dabar turi parodyti teisingumo principus, ir turi žinoti, kaip tuos principus taikyti dabar. Jeigu kuris dar nepasiruošęs parodyti tokį teisingumą, jog geriau patirtų netektį, negu parodytą neteisingumą, toks Karalystėje neturės dalies.

Jeigu esame tikri ir ištikimi Dievo vaikai, tai visos mūsų priverstinės (įtakotos) ydos uždenčiamos mūsų Atpirkėjo Teisingumo rūbais, žinoma, jeigu darome viską, kas mums priklauso, teisdami, tyrinėdami save, siekiant tobulinti savo charakterį, o su kitais elgiamės pagal Auksinę Meilės Taisyklę, taip parodydami

Dangiškam Tėvui ir duodami įrodymus, kad aukštai vertiname Teisingumo principą, kuris yra Jo Šosto Pagrindas. Jeigu ant šio pagrindo statėme meilę, tai tik tokiu būdu galime gauti palaimą ir būti pasiruošę įeiti į Jo Sūnaus, o mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Karalystę. Labai mažas žmonių skaičius supranta Auksinės Meilės Taisyklės svarbą. Taip pat labai mažas žmonių skaičius stebi, kad ši Taisyklė būtų veiksminga, ją taikant kasdieniniame gyvenime. Turime žinoti, kad mums liko labai nedaug laiko mūsų charakterio ugdymui. Didysis Teisėjas jau tarpdury, o mūsų laukia paskutiniai išbandymai. Jeigu turime viltį ir norą dalyvauti Karalystėje, tai reikia paskubėti, ugdant mūsų charakterį. Todėl stenkimės sužinoti, kokia yra Dievo valia, kad būtume tarpe tų, kurie savo pakvietimą ir išrinkimą padarė tikru, kurie suprato kokią kvalifikaciją ir sugebėjimus turi išsiugdyti būsimi Karaliai, Kunigai ir Teisėjai Kristaus Karalystėje (Rašyta 1921m. (178) vert. past.).

L.T.P. 1935 Nr.78

DĖL SAVO SVEIKATOS PASITIKĖKIME DIEVU

BE abejonės, kiekvienas mūsų yra atsakingas, kad neperžengtų sveikatą apsaugančių principų. Turime siekti atsikratyti kenksmingų įpročių. Žodžiu, turime daryti viską, kas mūsų galioje, kad išsaugoti sveikatą, kad tinkamai pasinaudotume mums Dievo duotu kūnu, o visą kitą su pasitikėjimu paveskime Dievui, nes kitaip galime tapti hipochondrikais^{1*}, įsitikinusiems, jog turime įvairių ligų simptomus. Kai gulamės pailsėti būkime tikri, kad Dievas duos mums gerą sveikatą arba suteiks jėgų iškęsti ligą.

Pasitikėti Dievu, jog turėsime gerą sveikatą dar nereiškia, kad visada ja džiaugsimės. Taipogi neturėtume manyti, kad liga būtinai yra bausmė už nuodėmes ar dėlto, kad per mažai pasitikėjome Dievu, o gal dar dėl kitos kokios nors priežasties. Kada susergame, turime pripažinti, kad Dievas nebūtinai privalo mus pagydyti stebuklingu būdu, nors tai padaryti gali. Bet kuriuo atveju, kaip Dievas bepasielgtų, ar vienaip ar kitaip, tai nepriklauso nuo mūsų tikėjimo laipsnio, bet tik nuo Jo ketinimų. Tie, kurie kam nors, turintiems pakankamą tikėjimą, žada Dievo pagydymą, labai dažnai blogai

supranta Šventąjį Raštą.

Apaštalas Povilas buvo ištikimiausias krikščionis, apie kurį mini Šventas Raštas, tačiau jis beveik visą gyvenimą turėjo negalią, kurią pats pavadino **“dyglys kūne”** (2Kor 12:7, [Č.K.]). Mes aiškiai nežinome kokia buvo ta kūno negalia. Apaštalas primena, kad jis tris kart, tai yra, trim skirtingais atvejais specialiai maldaavo Dievo, kad pasveiktų. Tačiau šis tikėjimo žmogus nebuvo pagydytas. Dievas į jo maldavimą atsakė ne pagydymo stebuklu, o paaiškino priežastį: **“Gana tau Mano malonės, nes Mano galybė geriausiai pasireiškia silpnume”** (2Kor 12:9, [Č.K.]).

Noriu trumpai apibūdinti: Malonė - tai Dievo pagalba per Jo Sūnų. Dievas paaukojo savo Sūnų Jėzų Kristų ant kryžiaus, kad mus atpirtų nuo nuodėmių. O išbandymo metu arba kai susergama, tai Dievo dovana mums Jo Sūnuje yra Jo šventas rūpestis. Tuo Jis mums padeda nešti visokį skausmą, kokį mums tenka kentėti. Apaštalas Povilas įsitikino, kad Dievu jis gali pasitikėti ir dėl savo sveikatos. Ir tai tiesa, nes savo silpnumo dėka atrado naują lygmenį bendravime su Tėvu. Taip girdime iš Apaštalo Povilo: **“Džiaugiuosi tad silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespaulėmis dėl Kristaus, nes, būdamas silp-**

^{1*} - Hipochondrija [gr. *hypochondria* - viduriai (kadaise laikyti hipochondrijos židiniu)], liguistas polinkis perdėti rūpintis savo sveikata, įsikalbėti ligas, kurių ištikrųjų nėra [T.Ž.Ž., 1985].

nas, esu galingas" (2Kor 12:10, [Č.K.]). Būkime atidūs, kad nesuprastume klaidingai, ką norėjo pasakyti Apaštalas Povilas. Jis nesi-džiaugė savo kūniška negalia, bet džiaugėsi Kristaus malone, nepaisydamas užsitęsusių savo negalios.

George Matheson'as, puikus poetas ir Dievo žmogus, dar savo jaunystėje neteko regėjimo. Keturiasdešimt metų gyveno nematydamas šviesos. Dievui padedant, išmoko gyventi ir "tamsoje", dar daugiau, savo negalią išmoko pritaikyti, pasinaudojant ja charakterio ugdymui. Skaitykime, kaip aprašė savo pergalę: *"Mano Dieve, niekad nesugebėsiu išreikšti mano padėkos Tau už šį "dyglį". Tūkstantį kartų dėkojau Tau už rožių žiedus, bet nei karto už šį mano "dyglį". Vis laukiau "šviesos", kada gausiu atlygį už mano "kryžių", bet niekada šio "kryžiaus" nelaikiau lyg laikina garbe. Išmokyk įvertinti šį mano "dyglį". Parodyk man, kad kančios keliu pakilau arčiau Tavo. Parodyk man, kad mano ašarose atsispindi Tavo pažadas, kaip vaivorykštė."*

Russell'is Henri Stafford'as yra teisingas, sakymas: *"Ne visuomet gėris yra gėriu, o blogis yra blogiu."* Turėdami tokį Dievo pažadą, galime pasitikėti Juo ir dėl mūsų sveikatos. Kada Jobui prasidėjo pirmosios nelaimės, jis be perstojo beldė į dangaus duris, klausdamas: Kodėl Viešpatie? Kodėl? Kodėl gi? Tačiau jo gyvenimo sunkumai privertė jį pilnai suprasti, kad kitaip reikėjo klausti Viešpaties. Reikėjo sakyti: "Kaip Viešpatie?" Kitais žodžiais tariant, turėtume Dievo paklausti, kaip tinkamiausiai mums reikia elgtis, ir tuomet, kai esame sveiki ir tada, kai susergame, nes mūsų elgesys tai raktas į gyvenimą.

Kiekvienas iš mūsų turime savo sunkumų. Kiekvienas turime kokią nors ligą. Tačiau yra svarbu, kad paklaustume Dievo, kaip mes turėtume elgtis ją priimant. Pasitikėjimas Dievu turi tapti mūsų elgesio centru. Dievas jau numatė, kokia yra mūsų paskirtis, todėl žino kokį bruožą pagal Jo valią ir siekius turime ugdyti. Todėl Juo galime pasitikėti visais atvejais. B.W.Woods.

L.T.P. 1984m. Nr.347/10

PASTORIAUS POVILO S.L.JOHNSON'O BIOGRAFIJA

Povilas Samuelis Leonas Johnson pasaulyje yra žinomas kaip profesorius Johnson, kaip dėstytojas, daugelio knygų autorius ir leidėjas, mokslininkas, mokytojas, Biblijos tyrinėtojas, pastorius. Gimė Titusville, Pensilvanijoje, 1873m. spalio 4 dieną. Mirė 1950m. spalio 22d. 1905m. vedė Emmą B.Mc Cloud, notaro dukterį iš Columbus, Ohaio. Po vyro mirties liko našlė. Šeimoje vaikų nebuvo.

Abu Povilo tėvai buvo žydų kilmės. Aplinkybės ir įvykiai, paveikę motiną dar prieš užgimstant Povilui, turėjo didelės įtakos jo, kaip Dievo tarno, veiklai. Jo tėvas ir jis pats paveldėjo stiprią fizinę jėgą iš savo senelio, kuris buvo labai stiprus vyras. Povilo tėvas Lenkijoje buvo kepėjas. Jis, žinodamas, kad bus pašauktas tarnauti kariuomenėje, išvyko į Ameriką.

Amerikoje šešis mėnesius dirbo po 20 valandų per parą, išskyrus Sabatą, kada ilsėdavosi, kad galėtų pasiimti žmoną ir vaikus į Ameriką. Povilo tėvas buvo inteligentiškas žmogus, laisvai kalbėjo 14 įvairių kalbų. Jo motina į Ameriką plaukė burlaiviu, kuris keletą kartų buvo didžiuliame pavojuje ir galėjo apvirsti audros metu. Šie išbandymai jai, iš prigimties pamaldžiai moteriškei, buvo priežastimi dar labiau priartėti prie Dievo, meldžiant Jo pagalbos kelionėje. Mažasis Povilas iš motinos paveldėjo religingumą, o iš tėvo fizinę jėgą ir mąstymo sugebėjimus. Povilas gimė maždaug devyniems mėnesiams praėjus po to, kai motina atvyko į Ameriką ir apsigyveno Titusville, Pensilvanijos valstijoje, tuo metu judriame naftos pramonės mieste.

Johnsono tėvas buvo gerai žinomas Judėjų religijos bendruomenėse ir greit tapo Titusville sinagogos vyresniuoju. Kai keliaudavo, buvo dažnai kviečiamas kalbėti bendruomenių susirinkimuose. Vėliau, kai persikeldavo iš miesto į miestą, taip pat buvo išrenkamas tų miestų sinagogų vyresniuoju. Jaunąjį Povilą mokė hebrajų kalbos, o tai buvo reikalinga jo būsimai veiklai. 1886m. spalio 15 dieną buvo išrinktas taip vadinamoms ברך מצינה Bar Mic-

vah pareigoms (Įsakymų sūnus). Mokėsi labai gerai, o ypač puikiai jam sekėsi istorija. Būdamas aštuonių metų, tėvo paragintas, pradėjo rašyti Jungtinių Valstijų istoriją. Kitas svarbus įvykis mažojo Povilo vaikystėje buvo, kuomet tėvas nusivedė jį į brolių Stetson ir Storrs laidotuves, kur pirmą kartą matė brolių Russell ir išgirdo jo pamokslą. Kadangi tėvas buvo labai žinomas žydų bendruomenėse, tai ir buvo priežastimi daugelio išbandymų Povilui, ypač po motinos mirties, kai jis turėjo vos dvylika metų. Būdamas motinos numylėtinis, o ir jis ją labai mylėjo, jaunas Povilas sunkiai ir skaudžiai pergyveno motinos mirtį, kuri įvyko 1886 metais sausio 4 dieną. Mažai tėra tokių vaikų, kurie taip verktų netekus vieno iš savo tėvų, kaip kad jis apraudojo savo motiną. Netrukus tėvas vedė kitą moterį. Vedybom jaunas Povilas nepritarė. Jis šeimoje buvo blogai vertinamas dėl jo meilės ir ištikimumo mirusiai motinai. Tai buvo daugelio kivirčų šeimoje priežastimi. Viso to pasekoje, jis buvo tiek išsiblaškęs ir apviltas, kad 1887 metais keletą kartų bėgo iš namų.

Paskutinį kartą pabėgo iš namų dar su kitu jo amžiaus berniuku ir atsidadė Filadelfijoje. Pragyvenimui užsidirbdavo valydamas batus. Čia pirmą kartą jo dėmesį patraukė Jėzaus kančios paveikslas ir jis išreiškė užuojautą Jėzui. Netrukus po šio įvykio išmestų daiktų krūvoje rado Bibliją. Ją pasiėmė su savimi, kai su kitu berniuku ėjo į metodistų-episkopatų bažnyčią (buvusią prie Broad ir Arch gatvių Filadelfijoje). Susirinkusiesiems kalbėjo dvasininkas, bet berniukams ši tema buvo visai nesuprantama. Ir tai buvo priežastis, kodėl jaunas Povilas išsiėmė savo Bibliją ir ėmė skaityti laike pamokslo. Versdamas lapus skaitė šen bei ten, kol jo žvilgsnis sustojo ties eilutėmis Evangelijoje pagal Joną 3:16: **“Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė Savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą”**. Svarstant perskaitytus žodžius jo širdis prisipildė užuojauta ir meile Jėzui. Pripažino Jėzų savo Gelbėtoju ir gailėjosi dėl savo nuodėmių, taip gaudamas išteisinimą per tikėjimą. Tai įvyko 1887 metais gruodžio 25 dieną. Brolis Johnsonas tikėjo, kad tada jis pasišventė ir buvo pradėtas iš Šventosios Dvasios. Vėliau tą pačią dieną nuėjo į Krikščioniško Jaunimo Sąjungos susirinkimą (Y.M.C.A.), kur ir pasakė apie savo ketinimą priimti Kristų. Po šio išpažinimo ir pasisakymo apie savo tautybę, jam patarė, kad tuojau pat turi parašyti laišką tėvams ir pranešti apie sa-

vo nutarimą priimti Kristų. Sutikdamas su šiuo patarimu, parašė tėvams, kad priėmė Kristų ir prisijungė prie Metodistų Bažnyčios. Kai šeštadienį grįžo į namus, jo tėvas, nenorėdamas sulaužyti Sabatos, nieko jam nesakė, išskyrus kandžią pastabą: “Esu metodistas, esu!” Tuojau, kai tik užsibaigė Sabata, paklausė Povilo: “Kodėl tapai krikščionimi?” Povilas atsakė: “Dėl to, kad galėčiau paklusti Mozei ir Pranašams”. Po to tėvas stengėsi priversti jį atsižadėti Kristaus ir vėl tapti judėju, tačiau jaunas Povilas griežtai atsisakė. Jis buvo tvirtai įsitikinęs, kad Jėzus mirė už jį. Buvo pasirodęs laikytis to bet kokia kaina. Dėl to tėvas pareiškė, kad jis yra nepataisomas ir 1889m. vasario 8d. išsiuntė jį į Morgano pataisos mokyklą (Morgan-Reformator). Ten su juo grubiai elgėsi ne tik tos įstaigos valdininkai, bet ir kiti vaikinai, įkalinti už kriminalinius nusikaltimus. Tėvas pažadėjo paimiti jį iš pataisos mokyklos, jeigu išsižadės Kristaus. Nežiūrint visų tėvo pastangų, Povilas nesileido įkalbamas mesti krikščionišką tikėjimą. Jis tikėjo, kad Jėzus yra jo Išgelbėtojas, kuriam visiškai pasišventė, nežiūrint dar tada turėto klaidingo daugelio dalykų supratimo apie Dievo Planą. Vienas liuteronų pastorius Kuldell reguliariai aplankydavo jaunuolius šioje mokykloje. Jis atvyko tuo metu, kai ten buvo Povilas ir sužinojo, kad čia yra jaunas žydas, įkalintas už Kristaus pripažinimą savo Išgelbėtoju. Pastorius Kuldell dažnai pasikalbėdavo su jaunuoliu ir labai daug padėjo jo krikščioniškame gyvenime. Povilas netrukus įgijo vieno šios įstaigos tarnautojo palankumą, o kadangi pasižymėjo geru elgesiu, paliko pataisos mokyklą 1889m. liepos 1 dieną. Jo tėvas, atiduodamas jį į mokyklą, tuo pačiu išsižadėjo ir globėjo teisių (ši žinia jį labai nuliūdino, kai panorėjo sūnų vėl ten išsiųsti); todėl jaunuoliui valdžia paskyrė globėją.

Povilas, atnaujindamas savo pasišventimo pažadą, 1889m. liepos 14 dieną priėmė krikštą ir sugrįžo į namus. Sugrįžus tėvas išjuokė jį ir rytojaus dieną, t.y. 1889m. liepos 15 dieną, išsižadėjo jo kaip sūnaus, net suruošdamas jam imituotas laidotuvių apeigas. Po to Povilas buvo išsiųstas į Alleghen, kur gyveno jam paskirtas globėjas. Ten kurį laiką dirbo avalynės parduotuvėje. Viešpats taip numatė, kad berniukas apsigyventų netoli Biblijos Namų, kur gyveno pastorius Russellis, bet dar tuo metu nedavė jam suprasti Tiesos. Viešpats dėl jauno Johnsono turėjo kitokių planų, nes jam dar reikėjo pasiekti tam tikrą išsilavinimą, reikalingą

būsiamam dideliui darbui, kurį Viešpats numatė jam ateityje. Be šio išsilavinimo, kokį gavo įvairiose mokyklose, nebūtų buvęs taip gerai paruoštas Tiesos apgynimui, kurią Viešpats davė per "ištikimą Tarną". Ir kaip gi galėtų jis atlaikyti ir atremti įvairius išpuolius, daromus Tiesai, jeigu nebūtų graikų ir hebrajų kalbų žinovas? Kartą šeimininkė, pas kurią gyveno, buvo nuėjusi pasiklausti Pastoriaus Russellio pamokslą. Sugrįžusi pareiškė jam, kad netiki pragaru, nes Pastorius Russellis pasakė, kad tokio pragaro, kur degtų ugnis, nėra. Į tai jaunas Johnsonas atsakė: "Jeigu Pastorius Russell netiki pragaru, apie kurį Biblija be abejo moko, tai jis, turbūt, nėra ištikimas Biblijai". Viešpats leido jam turėti tą klaidingą pragaro įsivaizdavimą ir laikytis tos klaidos net keturiolika metų, laike kurių mokė ir ruošė jį būsiamam darbui.

PASIRUOŠIMAS GANYTOJIŠKAI VEIKLAI

Natūralu, kad jis ruošėsi ganytojiškai veiklai. Tuo tikslu 1890m. rugsėjo 8 dieną įstojo į Ohio sostinės Columbus Universitetą. Jokių sunkumų neturėjo studijuodamas, nes turėjo išskirtinius protinius sugebėjimus. Dėl tokių didelių sugebėjimų jį praminė "proto galiūnu". Tačiau studentų tarpe buvo pašiepiamas dėl jo tautybės ir iš pavydo. Tuos visus nemalonumus jis nesunkiai pergyveno. Daugelyje atvejų šias jį persekiojti pastangas yra pavertęs į ilgai išimintinus humoristinius incidentus. Jeigu nebūtų turėjęs humoro jausmo, gal būtų ir nusilpęs tame kelyje. Lengvai aplenkdamas kitus studentus įvairiose disciplinose, o ypač bažnytinės istorijos, iš kurios nė karto neatsakė klaidingai. Istorijos profesorius įvertino jo atsakymus 99 balais, vietoje aukščiausių 100 balų, nes manė, jog niekas nėra tobulas, ir jo sąžinė neleidžianti duoti tobulą įvertinimą. Brolis Johnsonas baigė universitetą 1895m. birželio 19 dieną, turėdamas aukščiausius įvertinimus per visą to Universiteto istoriją. Tais pačiais metais įstojo į liuteronų Teologijos seminariją. Ją baigė 1898m. gegužės 25 dieną. Visi jo mokytojai pripažino, kad jis turėjo nepaprastus gabumus.

Baigęs Seminariją gavo pareigas nedidelėje misijų bažnyčioje Mars, Pa. Ten pasiliko, kol buvo pakviestas į Columbus, Ohio v., kad užimtų pastoriaus vietą šv.Mato liuteronų bažnyčioje. Ten parodė didelį savo uolumą per labai trumpą laiką pastatydamas naują pastatą savo susirinkimui. Giliai tikėjo ir aiškino liuteronų tikėjimą. Kartą po pamokslą apie "amžinas

kančias" priėjo vienas iš susirinkimo narių ir pasakė jam: "Tavo pamokslas ši rytą visą bažnyčią pripildė sėros kvapu!" Tai buvo tas pats rytas, kada kai kurie broliai iš Sargybos Bokšto^{1*}, Biblijos ir Brošiūrų draugijos dalino laikraščius netoli jo bažnyčios. Jų tarpe buvo ir brolis Van Hook iš Columbus susirinkimo. Brolis Johnson atkreipė savo klausytojų dėmesį į šiuos platintojus, kurie stovėjo per daug arti durų, ir draudė priimti tuos laikraščius iš jų. Jam atrodė, kad žino jau viską apie Pastoriaus Russellio mokymą ir tokiu būdu gynė savo avis.

1903 metų pradžioje nuoširdžiai troško vaisingiau tarnauti Viešpačiui. Perskaitęs R.A. Torrey brošiūrėlę apie Dvasios krikštą, kaip būtiną pasiruošiant tarnauti Dievui, pastorius Johnsonas ir toliau tarnavo kaip sielų ganytojas liuteronų bažnyčioje. Buvo giliai paliestas tos brošiūrėlės minčių ir atnaujino savo pasišventimą tarnauti Viešpačiui. Jis neturėjo aiškaus supratimo, apie tai, ką perskaitė. Tarp kitų prašymų maldoje Viešpačiui pasakė, kad norėtų tapti nors kojoms valyti šepečiu prie durų, į kurių bažnyčios nariai galėtų nusivalyti kojas, jei tai būtų Viešpaties būdas padarant jį naudingesniu. Baigęs klūpėti atsistojo tvirtai įsitikinęs, kad Viešpats jam suteikė pageidaujamą dovaną. Ir nuo to laiko, nežiūrįnt kai kurių klaidų, pasisavintų iš tos brošiūrėlės, jis jau turėjo kitokią dvasią, kitokią nei tą, kuri buvo liuteronų bažnyčioje, nes per trumpą laiką, tai yra, maždaug per du su puse mėnesio, jam betyri nėjant Šventąjį Raštą, atsivėrė daugelio dalykų supratimas. Tai atitraukė jį nuo liuteronų bažnyčios mokslo ir atvedė prie ypatingų "Pjūties" tiesų supratimo. Tačiau išankstinis nusistatymas prieš pastorių Russell buvo toks didelis, kad nenorėjo skaityti nei jo literatūros, nei klausyti pamokslų.

Tyrinėjant Bibliją 1903 metais nuo vasario 23 dienos iki gegužės 5 dienos suprato šias tiesas (po šios datos, matyt, kurį laiką nebuvo jam duota daugiau suprasti):

- (1) Dievas yra vienas, kas priešinga trejybei.
- (2) Žmogus yra mirtingas, kas priešinga sielos nemirtingumui.
- (3) Bausmė už nuodėmę yra mirtis, o ne amžinos kančios.
- (4) Žvėris - simbolizuoja popiežystę, žvėries paveikslas reiškia protestantizmą, Babiloną sudaro popiežystė ir

^{1*} - Žurnalas "Sargybos Bokštas" pradėtas leisti 1879, liepos mėnesį. Žurnalą leido "Biblijos Tyrinėtojų Draugija" (1872). Steigėjas Charles T. Russell (1852-1916). Vėliau, tuo pačiu pavadinimu imtas leisti Jehovos Liudytojų Organizacijos žurnalas. Žiūrėti "Religijotyros žodynas" [R.Ž.], 1991, Vilnius "Mintis", 68,164 psl.

protestantizmas. (5) Tūkstantmetis ir Teismo Diena yra tas pats laikotarpis. (6) Numirusiųjų neišrinktųjų išbandymas vyks Tūkstantmetyje. (7) 1914 metai yra Amžiaus pabaiga. Tebebūdamas dar toje vardinėje bažnyčioje, tuojau pradėjo skelbti ir mokyti kai ką iš šių dalykų, kas sukėlė didelį pasipriešinimą tiek susirinkime, tiek iš liuteronų Bažnyčios vadovų pusės. Jo išstojimas iš liuteronų Bažnyčios buvo plačiai paskelbtas laikraščiuose visoje šalyje. Tai įvyko 1903 metais gegužės 1 dieną.

SURANDA TIESA

Sustiprintas savo tvirto nusistatymo ir Tiesomis, kurias jam Viešpats leido suprasti, su ilgesiu laukė didesnės galimybės Jam pasitarnauti, nes suprato, kad buvo dar daug dalykų Dievo Plane, kurių jis nesuprato. Kaip tik tuo metu susitiko su savo draugu, kuris buvo Sargybos Bokšto, Biblijos ir Brošiūrų draugijos narys ir paprašė jo patarimo šiame reikale. Šis brolis pažadėjo atsiųsti jam ką nors iš Columbus susirinkimo vyresniųjų, su kuriuo galėtų pasikalbėti. Nuostabus Apvaizdos vedimas. Padėti šiame reikale pas jį buvo atsiųstas brolis Van Hook, laikraštėlių platintojas, kuriam brolis Johnsonas priešinosi, būdamas šv.Mato liuteronų bažnyčios pastoriumi. Brolis Van Hook buvo nustebintas sužinojęs, kiek daug Tiesų Viešpats leido suprasti broliui Johnsonui anksčiau visai neskaičiusiam Tiesos literatūros. Jis labai taktiškai kvietė jį skaityti brolio Russellio raštus, ypač tomus ir žurnalą "Sargybos Bokštas"^{1*}. Brolis Johnson tai ir padarė. Per trumpą laiką beskaitydamas sužinojo daug svarbių Tiesų. Kaip džiaugėsi jo širdis, kai skaitė skyrių "Kristus jumyse - garbės viltis", kuriame pirmą kartą sužinojo apie tiek daug garbingų pažadų, duotų Kristaus klasei. "Šėtros šešėlių" skaitymas dar pagilino jo supratimą.

Vedamas Columbus susirinkimo, brolis Johnsonas augo pažinime ir Šventosios Dvasios vaisiais. Pageidaujant šiam susirinkimui, atlikdavo neoficialius keliaujančio skelbėjo (piligrimo) patarnavimus artimoje kaimynystėje, apie kuriuos būdavo gan plačiai aprašoma laikraščiuose. Šiame susirinkime, pirmąjį pamokslą pasakė 1903 metais birželio 14 dieną. Nebuvo tokio papročio, kad kam nors iš naujokų Tiesoje būtų duodamos tokios patarnavimų galimybės. Netrukus jo veiklumą pastebėjo Pastorius Russellis ir pakvietė į Alleghen pokalbii su tikslu, kad paskirti jį bendruomenės lankančiu pamokslininku. Po trumpo apsilankymo Alleg-

hen, Biblijos namuose, kur brolis Russell jį klausinėjo ir bandė, gavęs rekomendacinį laišką nuo Columbus susirinkimo, paskyrė brolių Johnsoną bendruomenės lankančiu pamokslininku. Tai įvyko 1904m. gegužės 1 dieną, praėjus lygiai vieneriems metams, kai buvo palikęs liuteronų bažnyčią. Būdamas bendruomenės lankančio pamokslininko pareigose dirbo ilgai ir vaisingai, keliaujant po visas Jungtines Valstijas. 1903m., kai dar sunkiai suprato, kad Bažnyčia yra dalininė aukos už nuodėmę, karštai meldėsi Dievui, prašė, kad duotų supratimo. Tuo metu ši doktrina jam atrodė prieštaraujanti Atpirkimo doktrinai. Jis net pažadą davė Dievui, jog, jeigu bus įrodyta, kad ji yra teisinga, tai šią doktriną gins net iki mirties. Užbaigęs maldą dar kartą atvertė knygelę "Šėtros šešėliai" ir pirmą kartą suprato tiek daug Šventojo Rašto eilučių, kurios aiškiai nurodė, kad Bažnyčia dalyvauja aukoje už nuodėmę. Jis su džiaugsmu pripažino, kad Pastorius Russellis tą dalyką aiškino teisingai. Po to dažnai turėjo pamokslus šia tema, keliaudamas iš miesto į miestą, ir įrodymui pateikė daugybę tiesioginių ir simbolių Šventojo Rašto eilučių. 1905m. sausio 3 dieną vedė Emmą B. Mc Cloud. Brolis Russellis sutuokė juos Biblijos Namuose, Alleghen. Daug metų sesuo Johnson keliavo kartu, lydėdama jį, belankantį bendruomenės.

Pradžioje turėjęs sunkumų, kad suprastų Aukos už nuodėmes doktrinos dvi dalis, vėliau įvertino šią doktriną galbūt labiau, nei kiti broliai, žinoma, išskyrus brolių Russellį. Ir tai įrodė "persijojimų" laiku 1908-1911 metais, kuomet daugelis prarado savo pareigas, atmesdami Tiesas apie (1) dvejomą auką už nuodėmę, (2) Tarpininką, (3) Sandorą ir (4) Atpirkimą. Atsimindamas savo pažadą, duotą Dievui 1903m., brolis Johnsonas iš visų kūno, proto ir širdies jėgų metėsi į nesutarimų sūkurį. Beveik visur "persijojimams" pasiekus aukščiausią laipsnį, sakė pamokslus nuo 1909m. pradžios iki 1910 metų gegužės apie vieną iš tų keturių ginčytinų Tiesų, ypatingai pabrėždamas Bažnyčios dalyvavimą aukoje už nuodėmę, nes žinojo, kad tai yra raktas kitų dalykų supratimui.

Jo uolumas ir darbo sunkumas jį nerviškai išsekino ("brain fag"). 1910m. gegužės 22d. susirgo, bet Viešpats tuoj po to apdovanojo jį už pastovumą, ištikimumą tarnystėje. Viešpats davė jam išžvelgti simbolinę prasmę penkiuose pjūties laikotarpio persijojimuose, kaip apie tai nurodo Apaštalas Povilas 1Kor 10:5-11. Tas supratimas jam atėjo be jokio studijavimo, Die-

vui apšvietus jo protą. Kadangi tikėjo, kad gavo labai svarbias naujas Tiesas, troško kaip galima greičiau pranešti apie tai broliui Russellui. Parašęs, kaip suprato šiuos dalykus, sėdo į traukinį, važiuojantį į Brukliną. Tuo metu ten buvo perkeltas Draugijos centras. Nepasiekęs Bruklino, traukinys nuslydo nuo bėgių. Tai buvo vienintelis toks atsitikimas, kurį patyrė savo gyvenime važinėdamas įvairiais reikalais, bet į Betel atvyko laimingai ir įteikė savo aiškinimą broliui Russellui. Jis apibendrinęs, sutraukęs, atspausdino tai "Sargybos Bokšto"^{1*} žurnale 1913m. Brolis Johnson, sugrįžęs į šalies vakarų pakrantę, apie tris mėnesius dirbo sunkų fizinį darbą, kad išsigydytų savo didelį nervinį išsekimą. Bijojo, kad tai visam laikui pakenkė jo atminčiai, ir kad nebegalės atmintinai prisiminti visų savo temų-pamokslų, kurių buvo apie 300. Juos sakydavo paeiliui, lan-kydamas iš eilės visus susirinkimus, cituodamas iš atminties apie 125 Biblines citatas kiekvienoje temoje. Bet Viešpats leido jam gan

greitai išgyti, išvarginta atmintis atsistatė. Jis prisiminė visas savo temas ir galėjo vėl sakyti pamokslus bendruomenėse dar sėkmingiau, nei anksčiau. Per visus tuos metus keliavo po visas Jungtines Valstijas ir Kanadą. Jis sakė pamokslus broliams ir visuomenei beveik visuose miestuose, kurių gyventojų skaičius siekė 10000 ir daugiau. Vėlesniais metais Pastorius Russellis jį siūsdavo tik į didesnius miestus.

1916m. spalio 31 dieną mirė jo artimas bičiulis ir draugas Pastorius Russellis. Mirė traukinyje pakeliui į Santa Fe, arti vietovės Pampa, Techase. Jo mirtis buvo didžiulė netektis

broliui Johnsonui, nes jie vienas kitą labai mylėjo. Brolis Russellis buvo davęs nurodymą broliui Johnsonui pasiruošti kelionei į Angliją lapkričio mėnesį, kad ten pasitarnautų broliams, o taip pat ištirtų kai kuriuos Draugijos reikalus. Po brolio Russellio mirties jis ten ir išvyko. Čia brolis Johnsonas patyrė vieną stipriausių ir rūščiausių išbandymų savo gyvenime. Keletą mėnesių sunkiai dirbo Anglijoje ir Škotijoje, patyrė didelį nuovargį ir miego stoką. To krašto tikinčiųjų bendruomenės reikalai kėlė jam didelį susirūpinimą ir nuliūdimą, nes negalėjo suprasti, kaip broliai gali taip klastingai elgtis vienas prieš kitą. Iki šiol jis buvo išmokęs žvelgti į brolius kaip pasakyta Apaštalo Pavilo "Kristus jumoje - garbės viltis" (Kol 1:27). Jis negalėjo suprasti, kaip, taip vadina- mi broliai, galėjo taip blogai vertinti vienas kitą. Smulkiau apie jo darbą Anglijoje randame jo raštuose, o ypač jo raštų septintame ir dešimtame Epifanijos studijų tomuose. Sugrįžęs į Ameriką buvo įtrauktas į nesutarimų sūkurį su kai kuriais vietiniais broliais.

Visa tai vyko tuo laiku, kai J.F. Rutherfordas (Vėliau tapęs Jehovos Liudytojų Organizacijos pradininku, žr. [R.Ž.] 164 psl. Vert. pastaba) atmetė brolio Russellio paliktus patvarkymus, užgrobė Draugijos kontrolę, pasinaudojant formalia, legalia Draugijos Valdybos daugumos balsavimo procedūra. Tačiau pasiruošiant šiam balsavimui, pasistengė iš Valdybos atleisti sau nepalankius asmenis ir priimti savo šalininkus, tuo būdu perimdamas visišką valdžią ir kontrolę. Toks J.F. Rutherfordo elgesys tapo priežastimi to, kad brolis Johnsonas ir kiti broliai turėjo jam priešintis, tapdami opozicija, o brolis Johnsonas tapo pagrindiniu oponentu. Netrukus J.F. Rutherfordas ir jo šalininkai pradėjo atmesti vieną po kitos br. Russellio išaiškintas Tiesas. Br. Johnsonas kaip matyti iš jo Raštų (6 tomas, Merarizmas ir 7 tomas, Gersonizmas), stojo ginti šias (Parauzijos) Tiesas. Jo sugebėjimas analizuoti įvairius dalykus ir išsamus Šventojo Rašto žinojimas pasitarnavo tam, kad labai tiksliai ir smulkiai analizuodamas įrodė besipriešinančių klaidintojų klaidingumą, nepalikdamas jiems jokio pagrindo iš Šventojo Rašto, kuo galėtų pasiremti ir pasiteisinti. Kai daugelis kitų, besipriešinančių J.F. Rutherfordui, nusprendė įsteigti savo korporaciją ir pradėjo praktikuoti tokius dalykus, už ką prieš tai buvo pasmerkę J.F. Rutherfordą, br. Johnson ir šitiems tapo oponentu. Daugelis tų, kurie matė situaciją taip, kaip br. Johnsonas, prisijungė

prie jo. Tuo laiku ir buvo įsteigtas "Pasauliečių^{2*} žmonių misionierinis judėjimas" ("Laymen's Home Missionary Movement"). Tai reiškia - tarpdenominacinis nepriklausomų dvasininkijos luomui žmonių religinis judėjimas. Šiuo metu šis religinis judėjimas turi pasekėjų maždaug 40-tyje kraštų. Brolis Johnsonas buvo redaktorius ir leidėjas daugelio Pastoriaus Russellio veikalų ir iki pat savo gyvenimo pabaigos redagavo bei leido religinį žurnalą "Dabartinė Tiesa" ("The Present Truth"). Žurnalas buvo verčiamas į kitas kalbas įvairiuose to judėjimo filialuose. Taip pat redagavo ir leido kas 2 mėnesiai žurnalą "Kristaus Epifanijos Šauklys" ("Herald of the Christ's Epiphany"), kuriame buvo lengvesnės Dievo Plano temos, be to, daug keliaudavo, sakydamas plačios apimties pamokslus įvairiose vietovėse. Buvo

šių veikalų autorius ir leidėjas: "Dievas", "Kūryba", "Elijas ir Elisiejus", "Epifanijos išrinktieji", "Įvairūs dalykai", "Merarizmas", "Gersonizmas", "Ketvirta Mozės knyga" (I tomas), "Paruzijos Pasiuntinys" (I tomas), "Epifanijos Pasiuntinys", "Antra Mozės knyga", "Biblija", "Knygos Samuelio-Karalių-Kronikų", "Paruzijos Pasiuntinys" (II tomas), "Kristus-Dvasia-Sandoros" ir t.t. Jis vadovavo dideliame skelbimo darbui, išleisdamas milijonus nemokamų laikraštelių Biblijos temomis, parašytų dar Pastoriaus Russellio. Vadovavo kolegijai, jungiančiai daugiau kaip 100 pamokslininkų. Iki pat savo gyvenimo pabaigos darbavosi ir buvo veiklus kaip vyriausias pastorius, mokytojas ir vykdytojas šio misionierinio judėjimo.

L.T.P. 1951 Nr.133.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

ĮVAIRIŲ ORGANIZACIJŲ PASLAUGOS

Klausimas: Ar Dievo žmonės yra pasinaudoję įvairių organizacijų pagalba, palengvinant Viešpaties skelbimo darbą Žydų ir Evangelijos amžių "Pjūtyse"?

Atsakymas: Manoma, kad pasinaudojo, bet su tam tikrais apsiribojimais. Tikroji Bažnyčia turbūt taip veikė per visą Evangelijos amžių. Kristaus Bažnyčia neturi susitapatinti su organizacijomis arba skirti kokias nors užduotis joms, kadangi tik jai jos priklauso. Ji negali leisti vykdyti priežiūros skelbimo darbui ir negali priimti jų klaidų. Tačiau Bažnyčia pasinaudojo jai tinkama pagalba.

Taip ir Apaštalas Povilas, kad ištruktų nuo žydų, pasinaudojo Romos Imperijos valdymo aparatu, kad būtų naudingas Viešpaties darbe (Apd 22:25 ir 23 skyrius). Jis taip pat pasinaudojo susirinkimo vieta Areopagu (Atėnų taryba), kai ten buvo sukviestas specialus susirinkimas jo narių iniciatyva ir Apaštalui Povilui davė galimybę skelbti Evangeliją (Apd. 17:19-31, [A.J.]).

Pasinaudojo laivais, priklausančiais romėnų korporacijoms, kurie palengvino keliavimą skelbiant Evangeliją. Daug metų po to, kai Izraelis jau buvo atmestas nuo Dievo malonės, pasinaudojo jų sinagogomis ir ten laikomomis pamaldomis Evangelijos skelbimui.

Per visą Evangelijos amžių Dievui ištikimi vaikai pasinaudodavo įvairių organizacijų bažnyčiomis Tiesos skelbimui. Taip ir Evangelijos amžiaus "Pjūties" metu Pastorius Russellis ir kiti skelbėjai daug kartų kalbėjo įvairiose bažnyčiose (maldos namuose) ir susitikimuose, kurie buvo paskelbti tų bažnyčių. Taip pat dažnai pasinaudodavo baseiniais tose bažnyčiose - pavidinimui tų, kurie krikštydavosi.

Pastorius Russellis priėmė Niujorko gubernatoriaus paskyrimą tapti Niujorko Švaros kongreso delegatu ir sakė pamokslą vienoje šio kongreso sesijoje. Priėmė Illinojaus Tautų Prekybos Direktorių pakvietimą, kad pasisakytų gausiame susirinkime, kurį paskelbė ir parūpino salę prekybos direktoriai. 1915m. priėmė Panamos ir Pancefiko Prekybos Direktorių pakvietimą San Franciske, kad viena Oaklando konvencijos sesija įvyktų prekybos teritorijoje. Po to ir likusi konvencijos dalis vyko toje pačioje susirinkimų salėje specialiu Oakland miesto pakvietimu.

Paruzijos laikais įvyko daug kitų konvencijų panašiomis sąlygomis. Pvz.: Niagaroje, Falls, Chantauqua, Spingfield ir t.t. Prisiminkime, kad nuo 1910m. iki 1914m. Pastorius Russellis daug kartų kalbėjo sionizmo temomis. Susitikimus jam organizavo žydų organizacijos.

O kaip naudinga ir Dievui malonu, kai Evangelijos skelbimui mes pasinaudojame paštu, geležinkeliu, lėktuvais, autobusais, automobiliais, telefonu, magnetofonu, spauda, informacijos priemonėmis, teatrais, filmais, televizija ir radiju!

^{2*} Pasaulietis - nepriklausantis dvasininkų luomui žmogus [DŽ, 1993].

Be viso to broliai Tiesoje susitinka privačiai ir viešai mokyklose, bibliotekose, parkuose, bažnyčiose, klubuose, jaunimo organizacijose, viešbučiuose, moteliuose ir t.t.

BIBLIJINĖ BAŽNYČIOS TVARKA

Klausimas: Kokio pavyzdžio turi laikytis naujai besikuriantis krikščioniškas susirinkimas?

Atsakymas: Šio žurnalo puslapiuose nurodėme tikinčiųjų bendruomenės (Bažnyčios) organizacinį paprastumą, grožį ir tobulumą. Vienintelis Valdovas ir Galva yra Jėzus Kristus, kuris neklysta. Dievas Savyje sukoncentravo visą valdymą ir visi Jo žmonės turi Jam išreikšti savo meilės palankumą ir greitą paklusnumą ne tik žodžiais bei elgesiu, bet ir mintimis.

Jo žmonės, Jėzui, jų Galvai vadovaujant, yra glaudžiai suvienyti, o tuo pačiu susieti tarpusavyje, žinoma, priklausomai nuo išsiugdytos Viešpaties meilės dvasios. Savo žmones Jėzus laiko priimtais (jeigu tiki) į Jo "Tikėjimo namų" narystę, o jeigu yra reikalas neištikimus laiko nebesančiais Jo malonėje.

Iš krikščionių reikalaujama "broliais" pripažinti visus, kurie turi meilės ir pasišventimo dvasią, remiantis tikėjimu "kartą duotu šventiesiems", kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus, kad gyvas per amžius ir mus užtaria. Todėl kviečiame pagarbiai ir tvarkingai susiburti, bendrai susirenkant tarpusavio ugdymuisi.

Kitokio organizavimosi Bažnyčiai nereikia. Pakanka tiek, kiek mūsų Viešpats ir Jo Apaštalai nurodė Sekminių dieną ir žydų amžiaus "Pjūtyje" bei Evangelijos amžiaus "Pjūtyje", kaip buvo praktikuojama ir nurodyta "Ištikimojo Tarno" Šv. Rašto tyrinėjimo VI tome. Kad nauja grupė galėtų pradėti savo susirinkimus, reikia tik vieno, kad Kristų pripažintų savo Galva, pripažintų Jo Žodį ir Jo Teisę bei būtų tam paklusnūs.

Nereikia, kad toks susirinkimas sudarytų narių sąrašą, kai kuriuos apdovanojant titulais ir pareigomis. Nereikia reikalauti nei žodinio nei raštinio egzamino (pasižadėjimo ir pan.), kad galėtų dalyvauti susirinkimuose.

Naujasis Testamentas nurodo, kad susirinkimo nariai surastų iš savo tarpo, kuriuos nurodo Viešpaties Žodis ir Apvaizda, kurie yra tinkami būti vyresniaisiais, diakonais ir diakonėmis ir jiems viešai išreikštų pasitikėjimą (Pvz.: balsuojant) ir jiems tarnaujant susirinkimui, bendradarbiautų su jais.

Pagal Dievo nurodytą tvarką, kiekvienas gali teikti patarimų ir mokyti iš Dievo Žodžio. Tačiau niekas negali daryti ko nors daugiau, nereikia laužyti pagrindų ir statyti į pavojų savo as-

meninę malonę, kuri yra duota garbingos bei neklystančios Galvos).

Viešpaties suorganizuoto susirinkimo bruožas yra asmeninė laisvė, suteikta kiekvienam nariui, tiek kiek yra pripažįstama likusios susirinkimo dalies. Nes kiekvienas pilnai paklūsta tik Viešpačiui.

Klaidinga bažnyčia yra visai kitokia. Koks didelis kontrastas tarp to, apie ką tik ką skaitėme ir daugelio bažnyčių, kurios susiorganizavo pagal įvairias žmonių tradicijas! Dar Evangelijos amžiaus pradžioje Apaštalai rašė apie pavojus Dievo Bažnyčiai, pasinaudojant ne Biblijos patarimais.

Susirinkimų Vyresnieji buvo išpėjami, kad netaptų save skiriančiais vadovauti klerikalais (3Jn 9, [K.B.]), kurie tapo kaimenės valdovais dėl bjauraus ("nešvaraus" [K.B.]) pelno (1Pt 5:2,3), nesidalindami nei garbe, nei titulais, nei pelnu. O ar dabar nematome, jog visus apėmė toks elgesio būdas, pradedant nuo "neklaidingo" popiežiaus iki žemesnio rango tarnų? Daugelis valdo Dievo paveldą, tapo viešpataujantys jiems patikėtiems (1Pt 5:3, [K.B.]) tiek, kiek tai leidžia jiems kaimenės. Atidžiai perskaitykime (Jer 23:1-4; Ez 34:1-16, [K.B.]).

Tikroje Bažnyčioje turi būti meilės ryšys, tačiau vardinėse organizacijose jis yra pakeistas savimeilės ryšiu, tai sektantiško pasipūtimo ir baimės ryšys, nes skelbiama, kad visi, kurie netaps tos bažnyčios (ar organizacijos) nariais, užsitrauks amžiną pasmerkimą.

Vietoje paprasto ir nuoširdaus tikėjimo išpažinimo, kaip tai buvo daroma ankstyvojoje Bažnyčioje, pradėta mokyti katachezų, verčiant deklamuoti jas atmintinai naujai priimamiems asmenims. Visi nariai yra verčiami savo asmeninę laisvę, tikėjimą, opinią pavesti kongregacijai. Tuo būdu susaistomi sektantiškais pavadinimais, išipareigojimais, to tikėjimo išpažinimu. Kongregacija savo ruožtu suformuotą tikėjimą, opinią ir laisvę atiduoda valdantiems prezbiteriams, sinodams, konferencijoms arba žemiškam popiežiui, kardinolams, vyskupams, kurijoms ir t.t.

Mums keistai atrodo tai, iš kur klerikalai (savo pačius skiriantys vadovauti) semiasi galios. Tačiau jėga slypi materialume, o galia ignoravime "laikų"* (paprastų žmonių nemokšišku) apie Viešpaties Žodžio skelbiamas asmenines privilegijas, laisves ir nepriklausomumą.

L.T.P. 1996. Nr.455

* - Laikas [gr. *laikos* - pasaulietiškas] 1. Dvasininkijai nepriklausantis Katalikų Bažnyčios narys; pasaulietis. 2. Neturintis šventimų vienuolis [R.Ž., 1991].

APAŠTALO POVILO TROŠKIMAS

Fil 1:23 ([K.B.] vertime) - **Mane traukia ir viena, ir kita, nors verčiau man iškelti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia.**

Fil 1:23 ([Č.K.] vertime) - **Mane traukia ir viena, ir antra, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia.**

Klausimas: Ar tai neįrodo, kad mirusieji yra sąmoningi, nes Apaštalas Povilas tikėjosi, kad tuojau po savo mirties bus su Kristumi ir visai nemanė, kad reikės laukti iki Kristaus Antrojo Atėjimo, kad tada būtų paimtas ir susijungtų su Kristumi garbėje ir gautų apdovanojimą?

Atsakymas: Skubotai peržvelgus tekstą, galime taip pagalvoti, tačiau atidžiai analizuojant eilutę kontekste, prieš šį sakinį ir po jo, o taip pat lygiagrečias eilutes, tokios minties nerandame.

Fil 1:20-25 Apaštalas sako, kad nežino ar geriau gyventi su savo kančiomis ir savo palaimomis, tarnaujant broliams, ar geriau mirti, tampant laisvu nuo tarnystės ir kančių. Svarstant, Apaštalas Povilas prisipažįsta, kad jam labai sunku apsispręsti kokią stovį pasirinkti: (1) gyvenimą, ar (2) mirtį (21-23 eil.), nes abu turėjo panašius pridėtinius elementus, todėl negalėjo apsispręsti, kurio daugiau norėtų, o jam asmeniškai nebuvo svarbu.

Bet 23 eilutėje vardina trečią ir ketvirtą dalykus - kurie daug geresni nei gyvenimas ar mirtis (3) "iškelti" (pagal [K.B.]vert.) ir (4) "būti su Kristumi".

Graikų kalbos žodis ἀναλῦσαι [analu-sai]^{2*}, kurį 23 eilutėje išvertė "iškelti", dar yra pavartotas Naujojo Testamento kitoje vietoje, o ten šis žodis išverstas "grįžtančio" (abiejuose vertimuose, ir [Č.K.] ir [K.B.] vert.p.). Klasikinėje graikų kalboje žodis ἀναλῦσαι [analu-sai] vienodai apima dvi reikšmes: iškelti ir sugrįžti. Todėl klausime, kaip teisingai reikėtų versti šį žodį Fil 1:23 eilutėje?

Evangelijoje pagal Lk 12:36 žodis ἀνα-

λύση [analúse] pavartotas prilyginime, pavaizduojant mūsų Viešpaties Jėzaus Antrąjį Atėjimą. Jėzus aiškiai mokė, kad apdovanojimui bus duoti Jo iš dangaus sugrįžimo metu, bet ne anksčiau (Mt 16:27; Apr 11:18); ir ne anksčiau, kaip Priskėlimo metu (Lk 14:14). Povilas ir kiti Apaštalai taip pat yra mokę, kad "dvasia", "naujas kūrinys" bus išgelbėtas Viešpaties Jėzaus Dieną, bet ne anksčiau (1Kor 5:5; 2Kor 5:17), bei tik Kristui sugrįžus, o tada Bažnyčia Jį pamatys ir bus kartu su Juo (1Jn 3:2; 1Tes 4:16,17; 2Tim 4:8 palyginti su Jn 14:2,3). *Todėl Povilas ir kiti Apaštalai tikėjo, jog pirmą kartą jie pamatys Viešpatį Jėzų garbėje ir bus kartu su Juo tik po Jo Antrojo Atėjimo.*

Šis svarstymas įrodo, kad žodis ἀναλῦσαι [analu-sai] iš Fil 1:23 turi būti verčiamas "sugrįžti", o ne "iškelti" ar "mirti" ([K.Č.] vert.past.). Todėl ši eilutė turi skambėti taip: "Trokštu Kristaus sugrįžimo, kad būčiau su Juo". Čia yra aiškūs du dalykai: (3) "sugrįžimas" ir (4) "buvimas su Kristumi", apie ką jau minėjome. Jie yra nepalyginamai geresni negu (1) gyvenimas ir (2) mirtis, apie ką taip pat minėjome. Sutinkame su tuo, kad Kristaus sugrįžimas ir buvimas su Juo yra skirtingas būvis nuo gyvenimo čia, žemėje, ir mirties būvio. Būti su Jėzumi Jam sugrįžus yra palaiminta Viltis, kurią Dievas davė savo žmonėms Evangelijos amžiuje (Fil 3:20; 1Tes 1:10; Tit 2:13; Apr 22:20). Tai yra ta pati viltis, apie kurią Apaštalas rašė Fil 1:23, bet ji įvyks Kristaus sugrįžimo ir Priskėlimo metu.

Šis svarstymas taip pat turėtų įtikinti, kad pirmas sakiny: "mane traukia...", arba "esu spaudžiamas" [A.J.] turėtų būti apskliaustas. O be viso to yra aišku, kad ši eilutė nenurodo, jog mirusieji yra sąmoningame stovyje, todėl ji neturėtų būti cituojama įrodymui tos klaidingos doktrinos. Dar daugiau, visos šios eilutės patvirtina Apaštalo mokymą, kad jis ir kiti Kristaus Kūno nariai bus "paimti" (apdovanoti) ne anksčiau, kaip Viešpaties Antrojo atėjimo metu, Jo Epifanijos - pasirodymo metu (2Tim 4:8).

L.T.P. 1983 m. Nr. 330

^{2*} - Graikų kalba ἀναλῦσαι, ἀναλύσις (ἀναλύω, ἀναλύω) [analu-sai, analúsis, analuō, analúse] - iškelti, atsiskirti (Fil 1:23; 2Tim 4:6.), grįžti, pargrįžti (Lk 12:36).

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą leidžia Pasauliečių Misionierinis Judėjimas (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT).

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpių aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpių dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>